

Ili Ivančová, 17 rokov, Prešov

Bezstarostní mladí

Z Dalilinho bytu sa ozýval Joplin zmiešaný s cinkotom pohárov a hlasným rehotom. Zamrzla som na polceste k dverám. Luxusnou chodbou sa šírili cigarety, vodka a neúspešne zamaskovaný pot. Žalúdok mi sedel v ústach. Prehltla som ho a zaklopala. Smrad a hluk ma takmer zrazili z nôh. Zaknísala som sa, no zápästie mi obklúčilo päť mäkkých prstov. Zaostrila som na majiteľku bytu. Tá na mňa žmurkla a vtiahla ma dnu.

Priestrannú obývačku s vysokým stropom osvetľoval krištáľový luster. Okná zaplňajúce steny od vrchu až po spodok boli zatiahnuté ťažkými závesmi. Karmínové, broskyňové a smaragdové divány zo zamatu tvorili kruh v prostriedku miestnosti, jeho stredom bol sklenený konferenčný stolík, ktorý sa prehýbal od tiaže fliaš šampanského. Steny boli krémovej farby, ozdobené replikami Singera Sargenta, Cassattovej, Aubleta a Zorna. Drevené parkety pokrýval voľakedy béžový koberec, teraz bol skôr sivý, keďže sa hostia neunúvali používať popolník.

V izbe sa nedalo pohnúť. Telá zaberali každý kút - divány, konferenčný stolík, podlahy, steny, luster. Stáli, sedeli, ležali, viseli. Dalila ma ťahala do epicentra. Do cesty sa nám postavila nízka žena s ružovou pokožkou, červenými perami a ryšavými vlasmi stočenými do drdola na jej zátylku. Jej hlave trónil obrovský fialový klobúk s umelým pierkom. „Dolly! Aká príjemná oslava!“ zvyškla a vtlačila Dalile bozk na líce. Niektorým hovorila, že sa volá Dolly. Inokedy bola Diana alebo Doris. Na alabastrovom líci sa jej červenal odtlačok pier. Klipla som. Dalila sa slušne usmiala. „Kde si zohnala takúto skvelú partiu ľudí?“ rozplývala sa ďalej žena. Ľudí tam bolo prinajmenšom šesťdesiat. Dalila z nich polovicu nepoznala. Nad druhou ohľadla nosom. Opäť sa usmiala, teraz už aj so zubami. „Doris, všetko najlepšie k narodeninám! Vitaj medzi nami 25 ročnými,“ zvolal voľakto. Zachichotala sa. Dalila mala osemnásť. Narodila sa v zime. Bol júl.

Na karmínovom diváne sa uvoľnilo miesto. Dalila ma tam postrčila. Poslušne som si sadla. Vedľa mňa ležal muž, asi tridsiatnik, s nohami prevesenými cez operadlo. Mal rozstrapatené gaštanové vlasy, sivé oči a vychudnutú tvár. Pozeral sa, ale nevidel nič. Socha. „Umieram,“ povedal bez pohnutia tvárového svalstva. „Aj ty umieraš. Všetci umierame. Pomaly, postupne, ja, ty, my, všetci...“ Staršia žena, ktorá sa smiala vedľa neho, stíchla a bez zaváhania mu vylepila. „Prepáč srdiečko, on si len priveľa vypil.“ Kývla som hlavou.

Zrazu boli hlasy hostí príliš hlasné, ostré ako žiletky. Utláčajúce svetlo z lustra mi pieklo na hlavu, pražilo mozog. Smrad oslavy upchal nosné dutiny a zalapala som po dychu. Z cigaretového dymu ma štípali oči. Zúfalo som si ich pretrela, na prstoch mi ostali mihalnice.

S horúcimi slzami v očiach som sa predierala rehotajúcimi sa hlavami. Rozrazil som dvere do zle osvetlenej kúpeľne. Nahla som sa nad misu. Môj žalúdok plával v záchode. Spláchla som ho. Zhrabla som biely uterák a utrela si ústa. Červená. Zažmúrila som do zrkadla a zočila svoj odraz. Svetlo nad zrkadlom zablikalo. Trhlo so mnou. Pomaly som začala rozťahovať kútiky úst. Usmievala som sa. Odhalila som zuby. Červená. Myklo mi perou. Nespúšťajúc zrak z môjho úškrnu som nahmatala zubnú kefku a začala si leštiť zuby. Pery doširoka rozťahnuté. Vypľula som slinu. Červená sa leskla na perleťovom umývadle. Kefka mi vypadla z ruky, dopadla na kachličky a rozbila sa. Úsmev mi nedosiahol oči. Vyšla som z kúpeľne.

Obývačka bola prázdna a tmavá. Ťažké závesy boli odtiahnuté, do miestnosti prenikalo chladné mesačné svetlo. Zatachnutý smrad opusteného priestoru sedel ticho v rohoch. Nábytok bol prisunutý k stenám, divány zakrývali biele plachty, parkety boli nahé. Kryštáliky lustra sa ležérne kmitali a izbou sa nieslo tiché melancholické *click, click*. Pred vysokými oknami stálo krídlo, z ktorého sa náter nonšalantne odlupoval. Svetlo luny obkľučovalo krídlo v pevnom zovretí a odrážalo sa od jej platinových vlasov. Dlhé vlny jej tiekli dole chrbtom a končili pri páse.

Opatrne, ako v tranze, som sa prikradla bližšie a postavila sa pred krídlo, aby som jej videla do tváre. Z ľadových očí zízala prázdnota. Nehrala, iba sedela. Ruky mala položené na kolenách. Bolo tam chladno. Kvôli ľahkej levandulevej nočnej košeli sa jej triaslo celé útle telo. Zodvihla ruky a nechala ich odpočívať na klávesoch. Jej predlaktia boli nočná obloha, na ktorej sa črtali pravidelné súhvezdia.

B, D, Es, D a F. B, Es, F, Es a G. B, F, G, F a As.

Prázdny bytom sa začali ozývať veselé tóny. Dalile sa kvôli krvi šmýkali prsty, no neprestávala hrať a pomedzi vzlyky sa jej z hrdla občas vydral drsný smiech. Po líci sa mi skotúľala slza a dopadla na kachličky vedľa kefy. George mal pravdu. Možno človek naozaj nechce byť tak veľmi milovaný, ako byť pochopený.